

Czech Masters 2012

CZECH MASTERS 2012

Na víkend připadající na 15. až 17. června 2012 byl naplánován mezinárodní závod nazvaný Czech Masters 2012. Dle mnohých závodníků se jednalo o největší scalový závod u nás od časů posledního scalového mistrovství světa ISRA v Brně. Pořadatelé vybrali jen dvě kategorie - ESG12 a ES24. A udělali velmi dobře. Spolu s kategorií PR24, která z časových důvodů v Praze chyběla, se jedná zcela jistě o nejoblíbenější a nejrozšířenější druhy dráhových odrůd. Z tohoto pohledu proto nezarazila účast 48 jezdců v ESG12 a 43 jezdců v ES24. Na české poměry šlo o velmi dobrou účast, která převyšuje obvyklé prostorové nároky. Ale v Praze díky kladnému přístupu Domu techniky získali pořadatelé celou horní tělocvičnu a každý závodník tak měl dostatek prostoru. Rovněž prostředí kolem dráhy se změnilo k nepoznání. Místo stolů u dráhy zabral stůl pro technickou kontrolu a rozšířena byla i možnost kulturnější konzumace občerstvení.

K jezdeckému obsazení je třeba zmínit, že ač očekávanou většinu závodníků tvořili tuzemští jezdci, a to jak ti, kteří Grand Prix jezdí standardně, tak i ti, kteří (bohužel) z různých důvodů na závod GP nezavítají, bylo příjemné, že dorazilo větší množství jezdců ze zahraničí. Naši jezdci tak měli možnost vidět a zazávodit si s osobami, které mnohdy znají jen z internetových výsledků mistrovství světa. Jednoznačně se potvrdilo, že slot racing je velmi rozšířený ve Skandinávii. Mnoho jezdců bylo ze Švédska, a to v čele s legendami tohoto "sportu" Larsem Harrissonem a Michaelem Laudrudem. Kromě Švédů přijeli Finové Heiki a Kari s pro mnohé nevyslovitelným příjmením Sanisaari. Dále na start nastoupil charismatický Ital Guimelli nebo příbuzní Rolf a Daniel Axovi. Mezi téměř tuzemské jezdce se již několik let řadí nejen Slováci Radoslav Johan, Laco Szalai a Gustav Musl, ale i rakouští matadoři Thomas Trantura a Robert Fida. Příjemné je, že na naše závody kromě těchto jmen pravidelně dorážejí i oba příjemní Belgičané Chris Bruyninx a Theo Vanginderhuysen. Obě jména jsou nejen k nevyslovení, ale i k nenapsání, nicméně oba jezdci dokazují, jak naivní jsou výmluvy některých Čechů v tom směru, že na ten či onen závod nedorazí, protože je to daleko. Vždyť oba Belgičané na každý český závod ujedou v jednom směru kolem 1000 km a nedělá jim to zjevně žádný problém. Zbytek tvořili domácí. Velká účast většiny aktivních českých automodelářů ukázala, jak je milé mít možnost porovnat síly v jednom závodě se všemi navzájem. Vítězem sice může být jen jeden, ale ruku na srdce, k čemu je vítězství v závodě, na který přijede třeba i 9 automodelářů. Takto si každý najde svého soupeře, závody mají mnohem lepší atmosféru a třeba takové poslední místo ve finále je mnohem cennější než tři vítězství na nějakém málo obsazeném závodě.

Ještě jedna věc učinila závod výjimečným. Organizátoři zajistili na pozici hlavního rozhodčího Brita Kevina Greye, jenž po několik let soustavně pomáhá s řízením velkých závodů "Králi všech rozhodčích" na světové scéně, jímž je Američan Andy Wasserman. Kevin Grey si po přejímce a slavnostním zahájení závodu všechny jezdce svolal k rozpravě, při které sdělil přesná pravidla pro nasazování, důvody pro penalizaci a zejména kouzelné slůvko "track", jímž se jako jediným mohlo účinně

žádat o zastavení dráhy. Z každého projevu Kevina bylo zřejmé, že míní stanovená pravidla vynucovat mocí jemu svěřenou a navíc, že nemíní rozlišovat, kdo se případného přestupku dopustí. Ke cti všech zúčastněných je třeba říci, že kromě několika "warnings" nebyla udělena žádná penalizace. Celý projev britského rozhodčího překládal do češtiny Tonda Vojtík Senior.

Konec filozofických úvah a hurá na start kvalifikace kategorie ESG12. Tu vyhrál dle předpokladů bookmakery (jako vždy) favorizovaný Vladimír Horký, nicméně na dalších místech se jednalo o jedno větší překvapení za druhým. O téměř desetinu za Horkým, nicméně o chlup před třetím Landrudem skončil v kvalifikaci Petr Vaněček. Švéd Landrud z pátku na sobotu téměř nespál, přesněji řečeno (dle neoficiálních zdrojů) nespál vůbec a hotel použil pouze na desetiminutovou sprchu. Přesto na dráze, na které byl poprvé v životě, zajel hned třetí nejlepší čas a jednoznačně ukázal, proč jej mnozí odborníci pasují na nejlepšího jezdce vůbec. Čtvrtý skončil několikanásobný vítěz prestižního seriálu s názvem Pražský pohár Pavel Kulovaný, a to s časem zcela shodným jako pátý Miloš Hojer. Tím však dobré výsledky "pražských" nekončily. Šestý totiž skončil v kvalifikaci Jakub Vujaklija a sedmý Marek Plecítý. Osmičku nejlepších uzavíral pardubický Petr Krčil, který jel na dráze také první závod v životě.

Pokud se ptáte, kde skončili další závodníci, které jsme zvyklí vídat na předních příčkách, tak Jirka Karlík byl devátý, Tonda Vojtík desátý a pardubický Amatér Tomáš Marek opět pobavil publikum, když jako jediný chtěl odjet kvalifikaci na modré, nikoliv na povinné oranžové drážce. Po loňském závodě Grand Prix v Praze, kdy si zapomněl v lapu kategorie PR24 dát do ovladače odpor, se téměř po roce kvalifikační směla vrátila. Ostatní jezdci z pardubického klubu nyní vážně uvažují, že by s Tomášem na kvalifikace chodil pomocník, který by mu ovladač pravidelně kontroloval. Ono totiž startovat z horších skupin mnohdy znamená obtížnější postup do finále. Nicméně další průběh závodu opět potvrdil rčení, že "kvalifikace není závod" a do cíle je cesta daleká.

Počet 48 jezdců znamenal, že jezdci beze zbytku naplnili šest skupin po osmi jezdcích. Absence semifinále a jen 8 jezdců ve finále spolu s krátkým jízdním časem 8 x 3 minuty bez možnosti servisu vozu znamenaly nutnost plného nasazení od první minuty závodu. Nebylo třeba šetřit motory ani pneumatiky, neboť z výchozí světlost 0.8 mm není za normálních okolností možné za takto krátký čas reálné pneumatiky ojet pod použitelný průměr.

Skupinu F vyhrál Thomas Trantura, kterému je třeba děkovat za zajímavé závody v hlavním městě, neboť to byl právě on, kdo pražskou dráhu za pomoci dalších modelářů stavěl. Druhý skončil možná překvapivě, ale zaslouženě, Michal Čeněk a třetí Gusta Musl. Až čtvrtý dojel Štanda Polič, a to jen o dvě kola před Zuzanou Baštovou z týmu "Hojer a syn". Šestý Ital Giumelli a sedmý Honza Morvic ukázali, jak malý rozdíl může dělit druhého a sedmého jezdce ve skupině. Vždyť rozdíl 14 kol (druhý Čeněk 235 a sedmý Morvic 221) obnáší necelá dvě kola rozdílu na jednu jízdu, v níž jezdci v průměru najeli 30 kol. Rozdíl ve výsledku tak není tvořen rozdílnou rychlostí, ale konzistentností (vyrovnaností, rovnoměrností) výkonu. Pro úplnost uvádím, že poslední skončil Rolf Ax, který od počátku nasazené tempo ostatních

nestíhal.

Skupinu F tedy vyhrál Rakušan, skupinu E Pražák. Jirka Štrunc jednou zajel 36 kol, jednou 35, dvakrát 34, v žádné jízdě výrazněji nezaváhal a vyhrál zaslouženě. Vedle syna Kuby a Martina Panáčka bojoval ve skupině jen se zahraničními jezdci, a to ne ledajakými. Jezdci typu Lars Harrysson, Mikael Svensson či Bigger Elfstrom patří k mezinárodní širší špičce a získat jejich skalp by si přál kde kdo. Druhý dojel Harrysson, třetí Svensson, šestý Elfstrom, prostě z části výsledková listina skupiny vypadala jako soupiska švédského hokejového týmu. Jen ještě chyběli Johansson, Ericsson, Gustafson a Forsberg. Čtvrtý dojen po švédském národním mužstvu Daniel Ax a jen tři kola za ním Jakub Štrunc. Potom šestý Elfstrom, sedmý Fida (který opět při každé příležitosti ekologicky pouze žvýkal oblíbený doutník) a poslední ve skupině s nájezdem pouhých 107 kol Martin Panáček. Ten byl jediný, kdo pro technické problémy závod nedokončil. Zase se mi chce připomenout poučku Rona Dennise z McLarenu, kterou lze tesat do kamene. To finish first, first you have to finish. Česky by se to dalo parafrázovat jako "K čemu mi jsou oslňující časy na kolo, když neuvidím cíl". Jinak opět byla skupina vyrovnaná s minimálními rozdíly.

Skupinu D vyhrál závodník ze Slovenska. Osobu se jménem Ladislav Szalai sice poslední dobou na českých závodech nevidíme, ale to nijak neubírá jeho umění. Ladislav o čtyři kola předjel téměř domácího Pavla Hrabala, který se jinak specializuje na makety, nicméně takovýto závod si nemohl nechat ujít. Prostě kdo něco ve slotracingu znamená a měl čas, dorazil do Prahy. O pouhé jedno kola za Pavlem dojel Heiki Sanisaari. Pět kol za Finem dojel Belgičan Theo s příjmením, které je nutné kopírovat, protože jinak napsat nejde (Vanginderhuysen). Kdo mi toto příjmení na závodech bez taháku či pomoci jiného napíše na papír, má u mě pivo. K Theovi se váže ještě jedna zajímavost. Neznám jiného závodníka, který model ovládá palcem a nikoliv ukazováčkem jako 99.9 procenta ostatních závodníků. Pátá skončila téměř éterická bytost se jménem Emilia Sanisaari, šestý věrný parťák Larse Harryssona Torgny Nordgren a sedmý slovenský bača Rado Johan. Poslední ve skupině dojel Rost'a Volný. Rozdíl mezi prvním a posledním ve skupině byl 31 kol, což opět není mnoho.

Ve skupině C již nastoupili jezdci, kteří zjevně měli ambice účastnit se finále. Pavel Flaisig to jednoznačně ukázal, když pravidelně najížděl 35 až 37 kol a skupinu vyhrál s nájezdem 288 kol. Nakonec to stačilo "jen" na 12 místo. Jirka Míček Junior ani v jedné jízdě 37 kol nenajel, nicméně přesto skončil ve skupině druhý, a to ačkoliv Martin Motyčka 37 kol ve dvou jízdách najel, ale vlivem špatného výkonu na oranžové tři kola celkově na Mičudu mladšího ztratil. Čtvrtý Kari Sanisaari z Finska, pátý Stephan Buchsbaum z Rakouska, šestý Martin Hojer, sedmý Libor Kacíř a osmý Johan Thorsson měli mezi sebou rozdíly již větší. Celkově tato skupina přinesla největší konečné rozdíly mezi jednotlivými jezdci.

Jestliže ze skupiny C se žádnému jezdcovi do finále postoupit nepodařilo, tak ze skupiny B téměř čtyři jezdci postoupili mezi osm nejlepších. Jirka Karlík jednoznačně díky vyrovnanému výkonu vyhrál a vedle něho postoupil o dvě kola pomalejší a ve skupině druhý Tonda Vojtík. Pokud píšete, že ze skupiny postoupili téměř čtyři jezdci, narážím na pár metrů, které chyběly Tomáši Markovi a Chrisu Bruyninxovi k postupu

do finále ve srovnání s posledním, kdo lístek do finále získal. Pouhé jedno vypadnutí (či vlivem zpackané kvalifikace absolvovaná rozjíždka v nižší skupině) může takto ovlivnit závod. Již větší odstup byl u pátého Jardy Kočího, šestého Jana Žemličky, sedmého Jirky Mičky Seniora a osmý dojel Lorin Michel.

A konečně A skupina. V první jízdě vyrazil jako blesk na oranžové startující Pavel Kulovaný a ujal se vedení. Za ním byl Marek Plecítý, Miloš Hojer, Vladimír Horký a Petr Vaněček. V další jízdě se do čela probojoval Marek Plecítý, druhý Kulovaný a třetí Landrud. A takto to pokračovalo dál a dál. O konečném pořadí rozhodlo, zda se našel někdo, komu se některá z jízd výrazněji nepodařila, přičemž za výrazně nepovedenou se považovalo najetí "pouhých" 35 či 36 kol. Nakonec z A skupiny postoupilo 6 jezdců, konkrétně Horký, Kulovaný, Vaněček, Plecítý, Landrud a Krčil. A pouhé jedno kolo za Krčilem skončil Vujaklija a doplnil tak duo Marek a Bruyninx, což byli další jezdci, kterým finále uteklo "o jedno až dvě vypadnutí". Miloš Hojer jezdil konstantně, ale právě s průměrem "jen" 36 kol a do finále se také nepodíval.

Suma sumárum, po 24 minutách závodění byl SpyTech neúprosný a vyřadil ze závodu celých 40 závodníků. Přitom tři zůstali před branami finále opravdu těsně. Těžko hodnotit, komu se rozjíždky povedly a komu nikoliv. Jistě obdivuhodné jsou výsledky těch, kteří přijeli na dráhu v Praze poprvé, resp. těch, kteří místo pátečního tréninku dali přednost jiným, ethanolově zaměřeným, aktivitám. Mezi osm finalistů se dostal dle očekávání Horký, potom čtyři domácí z Prahy, dva z Pardubic, z nichž Petr Krčil přijel na dráhu v pátek poprvé a jako jediný zahraniční závodník se do finále dostal Pan Jezdec Michael Landrud. Ve finále se začíná znovu, takže kdo se dostal do finále, mohl být jistě spokojený. Konečné pořadí mohlo mít vliv "pouze" na strategii finále vlivem možnosti výběru drážek. Jinak neměl výsledek z rozjížděk na výsledek finále vliv.

Pro velká vedra vyhlásili pořadatelé všemi vítanou přestávku. Potom se rozdaly modely na 30 minutový servis a šlo se závodit. Rozhodčí Kevin Grey rozdělil nasazovače pro finále na dvě skupiny tak, že první čtyři jízdy nasazovali závodníci, kteří se umístili na pozicích 9 až 16 a jízdy s čísly 5 až 8 nasazovali jezdci s pořadím 17 až 24. Jezdci nastoupili na dráhu a absolvovali minutový warm-up. Potom následovalo něco, co zažívají jen jezdci, kteří se účastní velkých zahraničních závodů. Rozhodčí každého z osmi finalistů představil a jezdec přitom absolvoval čestné "představovací" kolo. Vzhledem k tomu, že se celé děje za potlesku všech přítomných diváků i ostatních závodníků, jedná se o velmi emotivní část závodu. Sám jsem se v tomto okamžiku bál jediného, a to toho, že během tohoto představovacího kola nezvládnou okruh objet a před takovýmto publikem vypadnu či dokonce vylétnu z dráhy. Naštěstí jsem vše na nezahřátých kolech zvládl a stejně jako všichni ostatní finalisté jsem kolo objel. Co všechno může stačit modeláři ke štěstí.

A bylo odstartováno. Na červené startoval Vojtík, na bílé Kulovaný, na zelené Karlík, na oranžové Horký, na modré Vaněček, na žluté Krčil, na fialové Plecítý a na černé Landrud. Po první jízdě vedl Krčil, druhý byl Plecítý a třetí Horký. I po druhé jízdě se ve vedení udržel Krčil, jen Plecítý s Horkým si vyměnili pozice. Od té doby však Krčil začal ztrácet, oproti tomu se (konečně) rozjeli Kulovaný a Vojtík. Landrud podával kolísané výkony, na žluté a červené najel 63, resp. 64 kol, ale na bílé a fialové najel

58, resp. 59 kol. Velmi rychle jel po celé finále Vojtík, nicméně v poslední jízdě měl technické problémy a i přes nájezd pouhých 47 kol skončil celkově šestý. Zajímavé je porovnání výkonů jednotlivých jezdců na jednotlivých drázkách. Není to sice zcela objektivní hodnocení výkonu, neboť závodníci na totožné drážce nejsou ve stejný čas (se stejným stavem pneumatik a modelu celkově), ale mnohé to napoví. Když z tohoto pohledu vezmeme nejtěžší drážku, kterou bývá černá, zjistíme, že ve finále na černé Kulovaný, Horký, Plecítý a Vojtík zajeli totožných 62 kol. Karlík zajel o kolo méně (61), Krčil a Landrud 59 a nejméně toho na černé obkroužil Vaněček (57). Druhou krajní drážku (červenou) zvládli nejlépe Horký s Landrudem (64), za nimi v tomto netradičním souboji skončil Kulovaný (63 kol), Plecítý, Vojtík a Vaněček (61) a "nejhorší" byli Karlík a Krčil (60). Pro objektivitu věci je třeba zopakovat, že na konkrétní drážku se každý z jezdců dostane v jinou část závodu s jinou světlostí, přičemž výkon může být ovlivněn jinými vlivy.

Po 32 minutách závodění bylo konečné pořadí finále následující. První dojel Vladimír Horký s náskokem celých 10 kol na druhé Pavla Kulovaného. Jen ve dvou jízdách najel Pavel více kol než Láďa, a to na vítězství nestačilo. Ale i tak super výsledek, kéž by takto skončil Kulovkův tým na letošním mistrovství světa. Další pořadí mělo již odstupy menší. Třetí Marek Plecítý 499 kol, čtvrtý Petr Vaněček 497 kol a pátý Jirka Karlík 493 kol, to jsou rozdíly vzhledem k jízdovému času zanedbatelné. Na šestém místě skončil po technických problémech v poslední jízdě Tonda Vojtík (479 kol), přičemž v předposlední jízdě najel jen 58 kol a v poslední pouhých 47 kol. Na sedmém místě ve finále dojel další z Pardubic Petr Krčil s 479 koly a konečné pořadí uzavřel nájezdem jen o kolo menším (478 kol) Michael Landrud.

Od počátku závodu, vlastně již od laptimeru bylo zřejmé, že Horkého model je opět schopen soupeřům odjet a v případě absence technických problémů bude těžko k dostižení. Avšak pořadí na dalších místech nebylo jasné do samého konce finále. Závod to byl jistě zajímavý i pro diváky, pro jezdce to bylo vzhledem k velkému vedru náročnější než obvykle.

Tím sobotní závodění skončilo, někdo vyrazil na večeri či pro ethanol, jiní začali připravovat modely kategorie ES24 na neděli.

Czech Masters 2012 jednoznačně ukázal, že kategorie ESG12 je velmi oblíbenou a dosud zjevně nedocenenou stále žijící kategorií. Vždyť donedávna úspěšně fungoval seriál s názvem Cahoza Cup, který s určitými limity představoval závodění právě modelů ESG12. Druhý poznatek byl, že dobře připravený závod na kvalitní autodráze dokáže přilákat mnohé závodníky z jiných evropských zemí. A konečně do třetice, není nad možnost poměřit si síly ve velkém závodě. Roztříštěnost kategorií, seriálů, závodníků a výrobců českému slot racingu zjevně neprospívá. Bude jen dobře, pokud se mnohem více modelářů rozhodne účastnit se třeba právě seriálu Grand Prix, který se většinou běžných modelářů snažil vyjít vstříc tím, že oddělil méně oblíbené kategorie v měřítku 1:32 od velkých aut PR24 a ES24.

Díky zejména všem, kteří se na pořádání Czech Masters 2012 podíleli. A co si přát závěrem? Samozřejmě aby nezůstalo u jediného závodu, ale aby se z Czech Masters stala každoroční tradice. Další závod Grand Prix je umístěn opět do Prahy na počátek

září, byť v méně oblíbených "malých" kategoriích. Tak nejpozději tam na viděnou. Více o slot racingu, včetně fotografií všech závodníků Czech Masters, najdete na www.scrc-pardubice.e-slotcar.cz

Doctor